

Prelato laiškas (2015 m. gruodis)

Mons. Javier Echevarría šiuo laišku skatina rengtis švęsti Kristaus Gimimą – šventę, kuriai rengiantis atsiskleidžia gerumas, „slypintis žmogaus širdies gelmėje“.

2015-12-01

Mylimiausieji, tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Pradėjome adventą, džiaugsmingas ir nekanteros sklidinas rengimosi šv. Kalėdoms savaites. Iš atminties vėl

išplaukia paskutiniais žemiškosios kelionės mėnesiais šv. Chosemarijos pasakyti žodžiai apie šią didžią krikščionių iškilmę. Apmąstant atperkamąjį Dievo planą, jau aiškiai matomą Betliejuje ir Nazarete, jis mus ragino turėti omenyje, kad ***Dievas mus moko visiškai savęs atsižadėti. Pažvelkite, kur gimė Kristus. Čia viskas byloja apie besąlygišką savęs atidavimą (...).***

Pakanka prisiminti tas scenas, kad mus, žmones, apimtų gėda ir padarytume šventus ir veiksmingus pasiryžimus.

Privalome persiimti šia naująja logika, nužengusio Dievo atnešta į žemę. Betliejuje niekas nieko sau nepasilieka. Negirdime nieko kalbant apie savo orumą, savo laiką, savo darbą, savo sumanymus, savo pomėgius, savo pinigus. Ten viskas skirta tarnauti didžiajam Dievo žaidimui su žmonija – Atpirkimui. Atsisakę

***savo išdidumo, sakykime Dievui su
visa vaiko meile: ego servus tuus,
ego servus tuus, et filius ancillae
tuae(Ps 115, 16). Esu tavo tarnas,
esu tavo tarnas, tavo tarnaitės
sūnus; Marija, mokyk mane tau
tarnauti.[1]***

Ši beribė Dievo meilė žmonijai ypač
atsiskleidžia per *Gailestingumo
metus*, kuriuos popiežius pradės šio
mėnesio 8-ąją, Nekaltojo Prasidėjimo
iškilmės dieną. Šiomis paskutinėmis
dienomis prieš jiems prasidedant
pasiskubinkime, kad Šventųjų Durų –
dieviškojo atlaidumo simbolio –
atidarymas surastų mus gerai
pasirengusius priimti į savo širdis
daugybę Dievo dovanų. Sekime tuo
pamaldumu ir stokojimu, su kuriais
šv. Chosemarija nuo pat ankstyvos
jaunumos prisiglausdavo Dievo
meilėje ir artume savo kūriniams.

Kristaus įsikūnijimas ir gimimas
didžia šviesa nušvietė žmonijos,

pašauktos pačiai glaudžiausiai
vienybei su Dievu, likimą. Šeimos –
jos šilumoje mūsų Viešpats pasirinko
gimti – institucija mums aiškiai
atspindi glaudžią trijų
Švenčiausiosios Trejybės Asmenų
bendrybę vieno tikrojo Dievo
vienybėje. Šv. Paulius rašo, kad
*kiekviena šeima danguje ir žemėje turi
vardą nuo Dievo Tėvo.*[2]

Švenčiausioji Trejybė yra tarp
žmonių, taip pat kiekvienuose
namuose turinčios viešpatauti
santarvės tauriausias Modelis.
Dievas, norėdamas mums padėti ir
mus padrašinti rūpintis šia santarve,
nusprendė atverti mums per
Šventąją Šeimą Betliejuje konkretų
kelį, kuriuo galime kasdien eiti. Argi
neįstabus Dievo švelnumas savo
vaikams? Jis galėjo apsireikšti
tūkstančiu skirtingų būdų, tačiau
pasirinko vieną, aiškiausiai
atskleidžiantį Jo Širdies švelnumą.
Kaip byloja Patarlių knyga, netgi
prieš pasaulio sukūrimą dieviškoji

Išmintis kasdien buvo *jo džiaugsmas, visad prieš jį džiūgaudama, džiūgaudama jo gyvenamame pasaulyje, rasdama džiaugsmo žmonijoje.*[3]

Jėzaus gimimo šviesa atsineša galią išsklaidyti šio mūsų pasaulio tamsą, daugeriopai besikėsinančią atskirti nuo Dievo. Ji mums primena pranašo skelbtąją skaisčią šviesą, kurios visiškai niekas negebės užtemdyti: *Tauta, gyvenusi tamsoje, išvydo didžią šviesą, gyvenusiems nevilties šalyje užtekėjo šviesybė.*[4] Ta šviesa nepaliauja spindėjusi ir dabar visu savo gerumu, netgi per sielvartingus įvykius, kuriuos neseniai apgailėjome, vykstančius tokioje daugybėje pasaulio dalių. Ji mus apšviečia tokiu pačiu ryškiu aiškumu, koku nušvietė naktį Betliejuje prieš du tūkstančius metų. Šventosios Nakties liturgija ją padaro ypač esamą kiekvienais metais per Kalėdas suteikdama mums taiką ir

ramybę netgi akivaizdžiai pačiomis
tamsiausiomis valandomis. ***Viešpats,
esantis tarp savo tautos, –***
homilijoje sakė popiežius Pranciškus,
– ***išsklaido pralaimėjimo sielvartą
ir vergijos niaurumą ir paskelbia
džiaugsmą bei linksmybę.***

***Ir mes šią palaimintąją naktį
atėjome į Dievo namus. Perėjome
per žemę gaubiančią tamsą,
vedami tikėjimo liepsnos,
nušviečiančios mūsų žingsnius, ir
gaivinami vilties rasti didžią
šviesą. Atverdami savo širdis ir
mes galime kontempliuoti to
Vaikelio–Sūnaus, kuris ateidamas
iš aukštybių, nušviečia horizontą,
stebuklą.***[5]

Mano dukros ir sūnūs, Kalėdos,
tikroji džiaugsmo šventė, yra
ypatingas kvietimas garbinti Dievą ir
dėkoti Jam už Jo palankumą. Visi mes
– daugybė tūkstančių žmonių,
maitinamų *Opus Dei* dvasios, –

norime, kaip mūsų Tėvas sakė meditacijoje, kurią paskelbė tu šventės dienų proga: ***atstovauti visai žmonijai. Esame tikri, kad (...) visose pasaulio dalyse, taip pat tose vietose, kur Bažnyčia yra persekiojama, yra jūsų seserų ir brolių, kurie jaučiasi esantys visos žmonijos atstovai ir kurie sako Viešpačiui: žinome, kad Tu šiandien gimei. Atėjome Tavęs pagarbinti visų kūrinių vardu: veníte, adorémus; nes šie žodžiai yra Šventosios Bažnyčios atsakas į angelų šūksnį, kuris buvo girdimas žemėje ir pertraukė šimtmečių tylą.***[6]

Popiežius Benediktas XVI prieš dešimt metų pabrėžė, kad tiek šių švenčių liturgija, tiek liaudies pamaldumas naudojami simboliais, padedančiais atskleisti Kalėdų prasmę. Šviesa ir papuošimai skatina trokšti gerumo, slypinčio žmogaus širdies gelmėje: „gėrio, pergalinčio

blogį, meilės, nugalinčios
neapykantą, gyvybės,
sutriuškinančios mirtį, šviesos“[7].
Taigi „žvelgdami į miestų gatves ir
aikštes, išpuoštas akinančiomis
šviesomis, atminkime, kad tos šviesos
mums rodo kitą šviesą, neregimą
akims, bet regimą širdžiai.
Žavėdamiesi jomis, uždegdami
žvakes bažnyčiose ar Kalėdų
prakartėlės ir eglutės švieseles
namuose, atverkime savo sielas
tikrajai dvasinei šviesai, atėjusiai pas
visus geros valios žmones. Dievas su
mumis, gimęs Betliejuje iš Mergelės
Marijos, yra mūsų gyvenimo
Žvaigždė!“[8]

Pasistenkime, kad išoriniai Kalėdų
papuošimai namuose ir daugelyje
kitų vietų nebūtų tiesiog tik
bengališkos ugnelės[9], bet būtų
priemonės, padedančios mums dar
kilniau priimti Jėzų. Savo veiksmais
padėkime daugybei žmonių suvokti
šios Šventosios Nakties prasmę, kad

visi mes elgtumės kaip geri Dievo vaikai.

Kontempliuojame Mergelę Mariją drauge su šventuoju Juozapu, besirūpinančius ką tik gimusiu Jėzumi varganoje Betliejaus oloje, kurioje jie prisiglaudė. Paprotys pavaizduoti Gimimo sceną yra įstabus būdas priminti, kad dieviškasis Žodis atėjo ir apsigyveno tarp mūsų.[10] „Prakartėlė išreiškia mūsų lūkestį, kad Dievas būtų arti mūsų, bet sykiu ir padėką Tam, kuris nusprendė būti mūsų skurdaus ir paprasto žmogiškojo būvio dalininku.“[11]

Neapleiskime šio papročio krikščioniškuose namuose. Su nuoširdžiu meilumu pasistatykime prakartėlę – bent pagrindines statulėles – ir rekomenduokime ją įsirengti ir savo draugams bei pažįstamiems. Daugelis iš mūsų prisimename tą susižavėjimą, su

kuriuo mes, būdami maži,
įrengdavome Gimimo sceną,
padėdami savo tėvams ir vyresniems
broliams ir seserims. Mūsų Steigėjas
irgi džiaugdavosi prisimindamas tas
akimirkas. Buvo prabėgę daug metų
nuo jo vaikystės, kai jis rašė: ***Kalėdų
pamaldumas. Man nejuokinga, kai
matau tave renčiant Betliejaus
kamštines kalvas, o apie
praktėlę dėstant paprastas
molio figūrėles. Niekada man
neatrodei vyriškesnis kaip dabar,
kada tampi panašus į vaiką.***[12]

Betliejaus oloje dangus ir žemė
susitinka, nes čia gimė pasaulio
Kūrėjas, žmonijos Atpirkėjas. Iš šios
vietos spindi skaiti šviesa visiems
 laikams, taip pat ir mūsų laikams,
 kuriems taip reikia šios dieviškosios
krypties. Rengdamiesi ***vėl švęsti
mūsų Viešpaties atėjimą ir
suvokdami, kad Jo džiaugsmas –
būti su žmonių vaikais, leiskimės
pripildomi vilties: Deus prope est,***

mūsų Viešpats visada artinasi prie mūsų, Jis yra šalia mūsų kiekvieną akimirką.[13]

Baigiu keliais Šventojo Tėvo žodžiais, jis mus kviečia pasitikėti Dievu ir puoselėti antgamtinį optimizmą. Kalbėdamas apie Kalėdas jis mums pateikia keletą klausimų: ***Kaip mes priimame Dievo švelnumą? Ar leidžiuosi Jo pakeliamas, apkabinamas ar neleidžiu Jam prisiartinti? (...) Svarbiausia – ne pačiam Jo ieškoti, bet veikiau leisti Jam manęs ieškoti, mane surasti ir švelniai pamyluoti. Šį klausimą mums paprasčiausiai užduoda Kūdikio artuma: ar leidžiu Dievui mane mylėti?[14]***

Esu tikras, kad suprasite, jog negaliu šio laiško pabaigti dar kartą nepadėkojęs jums už maldas, kuriomis lydėjote mane besigydantį Navaros universiteto ligoninėje. Jaučiausi kiekvieno iš jūsų

palaikomas. Ir toliau vienijuosi savo intencijomis, kurias galima apibendrinti kaip maldą už Bažnyčią ir Popiežių, už visus jus, už visą pasaulį, kad jis pasiektų tą taiką ir ramybę, kurios Kristus, *Ramybės Kunigaikštis*[15], atėjo atnešti pasauliui.

Su meile jus laimina

jūsų Tėvas

+ Javier

Pamplona, 2015 m. gruodžio 1 d.

.....

[1] Šv. Chosemarija. *Laiškas*, 1974 m. vasario 14 d., Nr. 2.

[2] Plg. *Ef* 3, 15.

[3] *Pat* 8, 30–31.

[4] *Iz* 9, 1.

[5] Popiežius Pranciškus. Homilija.
2014 m. gruodžio 24 d.

[6] Šv. Chosemarija. Meditacijos
užrašai. 1968 m. gruodžio 25 d.

[7] Benediktas XVI. Kalba visuotinėje
audiencijoje. 2005 m. gruodžio 21 d.

[8] Ten pat.

[9] Šv. Chosemarija. *Kelias*. Nr. 247.

[10] Plg. *Jn* 1, 14.

[11] Benediktas XVI. Kalba visuotinę
audienciją. 2010 m. gruodžio 22 d.

[12] Šv. Chosemarija. *Kelias*. Nr. 557.

[13] Šv. Chosemarija. Kalėdų
sveikinimo atvirukas. 1968 m.
gruodis.

[14] Popiežius Pranciškus. Homilija.
2014 m. gruodžio 24 d.

[15] *Iz* 9, 5.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-
laiskas-2015-m-gruodis/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2015-m-gruodis/) (2025-08-06)